

ROMANTİK DEVRİMCİLİĞİN KÖKENİ VE HAZİN SONU

Öklidyen geometrinin “mükemmel”liyetçiliği ile Newton’un topladığı (teorik sistem hâline getirdiği) fiziğin “kesin kararlı”lığının etkisinde gelişen “Pozitivizm” akımı, aslında dogmatik bir ideolojiden başka bir şey değildir. Bu düşünce akımı her konuda, nedensellik mantığıyla nüfûz edemediği alanlara “metafizik” adını veriyor ve Tanrı’nın -mükemmel olarak- yapıp bitirmiş olduğu bu alanların da bir gün aynı mantıkla keşfedileceği inancını taşıyordu. Ayrıca, Doğu’nun, davranış disiplinlerine(ritüel veya ibâdetlere) indekslenmiş düşünce sistemlerini ve dinlerini de, anlaşılmaz duyguların ve sezgilerin alanı gibi görüp “Mistisizm” olarak nitelendiriyordu. Halbuki bunlar, “düşünce-davranış” etkileşimine sâhip olmakla, pozitivist düşünceden daha çok bilimseldiler. Çünkü –ritm melekесinden kaynaklanan- her davranış disiplini, aynı zamanda bir “ölçü” veya hiç olmazsa “tenâsüp, ferâset duygusu” ve/veya “ahlâk” kazanımı demektir... Onun içindir ki, pozitivist sosyal doktrinler daima –eksikliğini gidermek için- askerî seremoniler, kitlesel gösteriler ve “zıkr âyinleri” benzeri “slogan âyinleri” ile desteklenmiştir; ve desteklenmektedir... Pozitivist sosyal doktrinlerin başlıcaları olarak zikredebileceğimiz Marksizm-Leninizm’in de, Faşizm’in de, Nazizm’in de esasta birbirinden bir farkı yoktur. Çünkü insanlığın gelişiminin determine olmuş olması ile, Tanrı’nın seçtiği kullarını bir defada mükemmel insan olarak yaratmış bulunması savları arasında, esasta bir fark yoktur. Yani Tarihî Determinizm mûcibince de bâzı(seçilmiş) toplumlar üretim ilişkileri ve araçlarını geliştirerek öne geçip “insanca yaşama” koşullarına ulaşabilmekte, diğerleri ise geri kalmaktadırlar. Herne kadar bu toplumların ilerlemesi, bilinçli aydınların öncülüğüne bağlansa da, Tarihî Determinizm’in başlangıç noktasında bu bilincin, hangi bilgi ve beceriye müsteniden kazanılabileceği husûsu açıklanamamaktadır ...

O halde demek ki, bütün Dünya’daki pozitivistlerin –bizde de Atatürkçü’lerin- gelenekçi(hatta dinci) pragmatik kapitalistlere karşı yenik düşmelerinin(bilimcileri mahcup etmelerinin) sebebini, kişilerin veya liderlerin yeteneksizliğinde değil, düşüncedeki prensipal hatâlarda aramak gerekir. Çünkü “Pozitivizm”, insanlara –ve bu arada birçok dâhiye de- tutkulu idealler aşıl原因an bir ilham kaynağı olmuştur daima... Ama bu akımın câzibesine kapılan pek çok insan, hem sosyoloji’de, hem tarih’te ve hatta antropoloji’de açık nedensellikler ve kesin kânûniyetler vehmettikleri için de –Tanrının yarattığı- bu “bedâhat”e âdeta iman etmişlerdir. Dolayısıyla de, olması gerektiğini düşündükleri gerçeklikleri ortaya çıkarmaya (veya ispatlamaya) çalışırken kullandıkları “zor”un, aslında “pozitivist teori”lerine olan tutkulu, romantik aşkları uğruna halka ve insanlara zulüm etmekten başka bir şey olmadığını anlayamamışlardır... Yenildiklerinde ise yine –her romantik âşık gibi- teorilerine toz kondurmamışlar ve hatâları daima kişilerde(taktik uygulama hatâlarında), konjonktürel şartlarda ve hatta halklarda aramışlardır.

Halbuki felsefeden, sözlerden ve her türlü mugâlâttan arındırılmış bulunan bugünkü tanımına göre bilim, evrensel sâbitelerden türetilmiş “ölçü”ler ve “ölçüm” fiilleri vâsıtasıyla, maddi unsurların sayısal mütekillerinin bulunması ve buradan da matematiksel model ve teorilere ulaşılması şeklinde yapılan ve de nedensellik zincirleri “prensip”, “aksiyom”, “lemma” gibi adlarla kavramlaştırılmış temel varsayımlara dayandırılan bir “düşünce-davranış disiplini”nden başka bir şey değildir... Yani bir düşünce tarzında (mesela felsefede), değişmez ölçüler vazedilemiyor ve ele alınan düşünce unsurları ölçülemiyorsa, o düşünce faaliyeti, bilim ve hatta bilimsel sayılamaz... Çünkü aslında, “Fizikî Âlem” de olsa, “Biyolojik Âlem” de olsa, “Sosyolojik Âlem” de olsa, bütün âlemlerin veya kozmosların özü, esâsı, içyüzü ve/veya -zamanlar üstü olduğu için sürmekte olan- başlangıcı bir “kaos”tan ibârettir. Dolayısıyla de bütün âlemler, kaostan oluşup değişerek yine kaos hâline geri dönmeye çalışan bir devinim içinde görünmektedir ...

Onun için de bütünsel bakışta, özellikle “zaman” ölçüsü ile olasılık mantığı her şeyden çok önem arz etmektedir... Ama olayların –başta zaman olmak üzere- bütün unsurlarının ölçülerek sayılara tekâbül ettirilmesinden sonra, hem bilgisayarların olağanüstü hızlandırılmış “sayma-sıralama” operasyonları hem de “mikrokozmos laboratuvarları”nda ulaşılan yüksek hızlar sâyesinde uzak ve ufak olasılıklara kararlılık kazandırılarak, mikrokozmos olaylarının tekrar tekrar yaratılmasına olanak sağlayan nedenselliklere ulaşabilmektedir artık... Yani bir bakıma, kaostan çıkan kozmos oluşumuna bilinçli olarak katkıda bulunmak ve o kozmosu –bir Tanrı gibi- nedensellik mantığıyla birlikte yaratmak mümkün olabilmektedir artık ...

Bu da demektir ki, Tanrısal yolda gelişmekte olan insan bilinci, dar uzayların(mekân ve zaman aralıklarının) veya kozmosların bilimi denilebilecek “pozitivizm”i aşmakla beraber, “pozitivist kafa”nın yerine de yapay kopyasını ikâme edebilme aşamasına ulaşmıştır artık...Dolayısıyla de pozitivistlik, adam olmak demek değildir artık...Russell Paradoks’tan, İzâfiyet Teorileri’nden ve Kuantum Fiziği’nden anlamayanların, devrimciliğe veya “toplum mühendisliği”ne soyunmaları, artık soytarılıktan başka bir şey değildir...Ve de kitleleri, geleneklerini istismar etmek sûretiyle toparlayarak “gaddar kapitalizm”in güdümüne sokan popülist ve dinci politikacıların elini güçlendirmekten başka bir işe yaramamaktadır...Çünkü bunlar “bilimsel mârifet”i, önceden tertip edilmiş bir bilmeceyi(problemi) çözmek veya kurulu bir bilgisayar programına akıl erdirmek gibi bir şey sanmaktadırlar. Ve de esas mârifetin, bir muammayı problemlleştirerek(anlamlandırarak) çözmek olduğunu anlayamamaktadırlar. Ve onun için de, suni gündemlerin veya uğraşların içine çekilebilmektedirler ...

O halde demek ki esas mesele, “ölçü” yaratabilecek insanların(adamların) seçilimi meselesidir; ve onun için de Doğu’nun, “inisiye” insan arayışına indeksli bilim anlayışı –prensipler olarak- çok doğrudur... Ama ne yazık ki, kitlesel işbölümüne dayanan ilk büyük uygarlıkların hemen akabinde, “kast”lardan yayılan verâset anlayışı (ve hukûku) yüzünden, hem mesleklerin hem de –krallıklar dâhil- yöneticiliklerin babadan oğla geçer hâle gelmesiyle “inisiyasyon” seçilim sistematigi bozulmuş, ve böylece de hem tutulan kayıtların okunamaması (deşifre edilememesi) hem de bazı temel kayıtların kaybolması yüzünden kadîm bilimciler, abuk-subuk davranışlar ve gizliliklerle gözboyayıp insanları kandırmaya çalışan “büyücü”ler hâline dönüşmüşlerdir. Dolayısıyla de, “denizcilikle uğraşmak mecbûriyeti” olarak bilinçsizce uygulanan geleneksel “inisiyasyon” seçilimi mûcibince temâyüz etmiş bulunan Batılı “Robinson”ların istihza konusu olmuşlardır

Fenikeli, Egeli denizcilerin öncülüğünde ortaya çıkan “Robinson”lar, Mezopotamya’dan ve Mısır’dan gelen “kulaktan dolma” bilgilerle uygarlığı yeniden inşa ederlerken tanrılar –genellikle- gökyüzüne çıkmışlardı... Kralların tanrılık iddiaları pek ciddiye alınmıyor, ve bâzen bireysel olarak kabul görse de silsile tâkip edemiyordu. Çünkü artık, kitlelerin yarattığı “artı-değer”in veciz ifâdesi (veya sembolik karşılığı) olarak, kolayca taşınıp saklanabilen bir “emtia sembolü” yâni “para” ortaya çıkmıştı. Dolayısıyla de bütün insanlar için –inisiye olmasa dahî- güç sâhibi olma ve tanrısal iddiası gütme imkânı doğmuştu... Onun içindir ki, târihin başlangıcında, “inisiye” olarak adamlıklarının ispatlamak sûretiyle seçilime uğradıkları için tanrısal iddiası taşıyan bireyler, toplumsal “artı-değer”i tasarruflarında bulundurur ve bunu insânî gelişme (veya Tanrısal) yolunda kullanırlarken, daha sonraları “artı-değer”in bir kısmını “para” olarak zimmetlerinde bulunduranlar dahî, “adam”lık ve hatta “Tanrı”sal iddiası gütmeye başladılar. Ve böylece de para toplamak (veya kazanmak), insanların başlıca uğraşı ve amacı hâline geldi; ve insanlar, kıyasıyla rekâbetin meşrû olduğu hayvanlar âlemindeki bütün hayvanları kışkırtacak düzeyde(düzeysizlikte) rekâbet ve kurnazlık becerileri geliştirmeye başladılar. Ki bu arada ekonomiyi, yatırımları bilimsel projelere veya yaratıcılıklara yöneltmek sûretiyle büyütme yerine, yatırımları insanların hayvânî arzularının ve rekâbet hırslarının kamçılanması(propaganda ve reklâm) konusu ile bunun sonucunda doğacak taleplerin karşılanması hususuna yönelterek büyütme yoluna sapan kârcı veya rantçı sermâyedarlar yâni “serbest pazar”cı “kapitalist”ler türedi. Ve de bunlar, Tanrı’larının emri olarak kabul ettikleri “çoğalın ve Dünya’ya yayılın!” umdesi mûcibince üremeye –dolayısıyla cinsel ilişkiye- olağanüstü önem veren dincilerle beraber insanlığı, hayvanlığa doğru geriye veya bir “antagonist çelişki mahvı”na veya “kıyâmet”e götürmeye yöneldiler. Çünkü insanlık, beslenmeyle, üremeye ilgili tabuları ortaya –fîilen- çıkaran ve akli yaratan sayma(ritim) ve sıralama melekelerine sâhip olmakla vücut bulmuştu. Onun için de, bu melekeleri bozan obezliğe ve fuhuşa yönelmek, aynı zamanda insanlığın mahvına çalışmak demektir. Ancak nevar ki, başta Yahudilik olmak üzere –bugün popüler olan- birçok din ve din anlayışı da, “evlenme” konusunu sâdece “parasal imkân” ile “resmî tastik ve îlân”a bağladıkları ve “toplumsal rıza”ya pek önem vermedikleri için, elit tabakanın, din adamlarının ve hatta peygamberlerin mârifetiyle fuhuşun özendirilmesine ve yaygınlaştırılmasına yol açmışlardır. Çünkü, insanların beslenme ve çiftleşme kısıtlamalarına (Tabulara) uymasıyla ortaya çıkan “artı-değer”i, -evlenme adı altında- aynı kısıtlamaların alabildiğine çiğnenmesi yolunda harcayan elitlerin bu ikiyüzlü tavrı, yoksulları da cinsel ilişkinin konforsuz ve inestetik türlerine ve/veya gayri meşrû sayılan çeşitlerine doğru itmiştir...Halbuki, Musa Peygamber’in îlân ettiği Tanrısal “On Emir”den çok çok önceleri insanlığın yolunu yordamını ortaya koymuş olan ilk Tanrı-Kral’lar ve onların, aynı zamanda bilim adamı olan “inisiye” râhipleri için aseksüel bir hayat, tanrısal bir idealdi. Ve de ihdas etmiş oldukları “evlilik” müessesesi, “popülasyon ihtiyacına

binaen, Tanrı emri olarak, cinsel temâsın mecbûren ve kerhen kabulü” anlamını taşıyordu. Ama sonradan yozlaşan Tanrı-Kral’lar, bunlara özenen peygamber krallar ve daha sonra da halife sultanlar, bu insânî düzenin cılcını çıkardılar. Ve onun için de, devletlerden bağımsız olarak oluşan ve “inisiyasyon” seçilimine önem veren “tarikât” sistematipleri ortaya çıktı. Ki bunlardan biri ve –tarihte derin iz bırakan- en önemlisi de, 11. yüzyılın başlarından itibaren Anadolu’nun Dânişmendiye diye anılan bölgesinde boy gösteren Türk-Tarikat Sistematiği idi... Seyfiyûn kolu ile uzun süre Rum’lara karşı direndikleri için Abbâsî Halifeliği’nin biatlı Türk emîri olan Alparslan’ın dikkatini çeken ve onun için de ricalarını geri çevirmeyerek Malazgirt Savaşı’nı göze almasını sağlayan bu biatsız “ehl-i tarik”ler, ondan sonra birinci haçlı seferi sırasında Anadolu Selçûkîleri’ne hem lojistik hem de muhârip güç olarak destek vermişler, ama daha sonraları Konyalı Selçûkîlerin, Kudüs’e yerleşmiş bulunan Haçlılar’la ittifak yapacak kadar açalmalarıyla, onlarla da savaşmışlardır (Babai kalkışması) ...

1243’deki Moğol istilâsından sonra ise, hem Moğollarla –gerilla usûlü- savaşmış hem de siyâsî ve ideolojik olarak, biatlılık iddiası güdüp Farsça konuşan Anadolu Selçûkîleri’ne karşı cephe oluşturmaya çalışmışlardır. Ve bu arada da, Kuzey Anadolu fay hattının açmış olduğu ovalar silsilesinin batı ucundaki küçük Osmanlı Beyliği ile de iyi ilişkiler geliştirmişlerdir. Ki böylece de Türk-Tarikat Sistematiği, devletleşme sürecinde Osmanlılarla iç içe geçmiştir... Yâni Osmanoğulları Devleti (Devlet-i Âl-i Osman) aslında, emperyal ve/veya kolonyal bir yönetim olmayıp Türk-Tarikat Sistematiği tarafından şekillendirilmiş bir “Memâlik-i Müttehîde” yönetimi idi. Onun için de, merkezdeki aristokratik örneğe göre forme edilmiş –dolayısıyla zulüm yapması kaçınılmaz olan- kolonlar tarafından değil, her taraftan seçilerek dâvet edilen veya devşirilen “inisiye” insanlar tarafından yönetiliyor ve korunuyordu. Hatta doğru zamanlarda pâdişahlar bile, şehzâdeler arasından, ferâseti, basîreti gözeten “liyâkat kriterleri”ne göre seçiliyordu... Devletin merkezî –ve daimî- ordusu Yeniçeriler de bir hassa ordusu değil, seferde pâdişahın(veya sadrazamın) emri altında savaşan ama hazerde Türk-Tarikat Sistematiği’nin “şurbîyûn” ve “kavlîyûn” kollarıyla da işbirliği ve fikir birliği içinde bulunan “seyfiyûn” ekolünden gelme bir orduydı; ki örfî hukûkun çiğnendiği –daha sonra da kayda alınmış şer’î hükümlerin doğru dürüst uygulanmadığı- durumlarda başvurulmuş “kazan kaldırma” geleneği de bu orijinden geliyordu... Liyâkatların objektif ölçülerle belirlendiği böyle bir memlekette tabii ki “kâr hırsı”ndan, “tüketim rekâbeti”nden ve gösterişten söz edilemezdi. Hem zâten, toplumsal statüyü gösteren “kisve”ler de, liyâkat ve –becerisel- ehliyeteye göre sâbitleştirilmişti; kimse kimseye karşı, şahsî hile ve kurnazlıklarla üstünlük taslayamazdı. Ve onun için de, ekonomide narh(kâr haddi) ve gedik(işyeri kontenjanı) kavramları esastı... Batı’da, sonradan “borsa”ya dönüşen stok pazarları (Stokholm’ler) kurulur ve emtia fiatları, her türlü spekülâsyonla değiştirilebilen taleplere göre oluşturulurken, bizdeki stoklar kapanlarda (yağ kapanı, un kapanı gibi) muhafaza edilir ve emtia fiatlarını da “katma değer”ler yâni “katma emek”ler belirlerdi. Onun içindir ki bizde kişilerin oluşturduğu işletmeler ancak, toplumsal “artı-değer”in tasarrufu(kullanımı) anlamında çalışan ve yaratıcı katma değer ile iktisatı (tutumluluğu) esas alan “vakıflar” şeklinde tebellür etmekteydi... Yâni, Batılı “pozitivist” idealistlerin hayâlini kurup, gerçekleştirmek uğruna hayatlarını feda ettikleri “komünizm” gibi bir düzeni biz yüzyıllar boyunca uygulamıştık aslında

Demek ki 1826’ya doğru gelinirken, Yeniçeriler’in, savaşları “astarı yüzünden pahalı” olaylar olarak görüp üretime (esnaflığa ve zenaatkârlığa) yönelmeleri ve seferlere karşı isteksiz davranmaları, sosyo-ekonomik düzenimizin iç mantığına göre gâyet rasyonel bir tavidir. Ve bu gidişin sonu, olsa olsa sultanlığın ilgâsıyla sonuçlanırdı; ki nitekim 3. Selim’in –yasal- îdamıyla bu yola girilmişti de... Ama nevar ki, hain sultan 2. Mahmut’un hilâfet bayrağını açtırıp gericileri ayaklandırmak, ve Batı kapitalizminden aldığı borç ve akılla tenkil kuvvetleri kurmak sûretiyle, Türk-Tarikat Sistematiği’nin üzerine çullanmasıyla bu süreç irrasyonel bir şekilde kesildi. Çünkü sonuçta, 15 Haziran 1826 katliamının hemen akabinde İstanbul’un âsâyîşini Rus denizcilerine bırakması, özendiği yeni(cedid) savaş düzeninin ve askerlik eğitiminin –Napolyon’un yenilgisiyle- yanlış olduğunun anlaşılması ve Memâlik-i Müttehîde’nin büyük parçalar hâlinde dağılması ile, 2. Mahmut’un -can korkusuyla- çılgınca bir mâceraya atılmış olduğu açıkça anlaşılıyordu. Fakat nevar ki artık çok geçti... Bir defa korunmak ve mahvolan ekonomiye payanda sağlayabilmek için sosyal(hukûkî) ve ticârî kapütîlâsyonlara boyun eğilmiş ve böylece de “borçlanma kolaylıkları” sath-ı mâiline girilmişti. Bundan sonra artık, borçtan yararlananlar –Hânedan mensupları dâhil- Batı hayrânı züppeler, borcu yüklenenler de halife pâdişaha biat etmiş “bağnaz dindar” köleler hâline dönüşeceklerdi... Herne kadar 19. yüzyılın sonlarına doğru –yine- Batı’dan gelen bir modaya uyularak, bir “Türkçülük” akımı oluşturulduysa da, böyle bir kimlik(Türklük) bile kişiliğimizi ve dinamizmimizi yeniden

kazanmamıza yardımcı olamadı. Sâdece, Türkçe'yi yabancı dil olarak öğrendikleri ve/veya Türkiye'ye sığındıkları için kendilerine övünülecek bir kimlik arayan Kürtlerin, Çerkezlerin, Balkan göçmenlerinin ve Ortaasya Türklerinin aydın kesimine faydalı oldu; ve onların sivri kişilikler olarak temâyüz etmelerine yaradı ...

Yâni aslında, 2. Mahmut'un şeameti hâlâ hükmünü icra etmekte ve herkes bugün bile, kendini 1826'dan sonra zorla oluşturulmuş kimlik kalıplarıyla tanımlamaya çalışmaktadır... Soyları yeniçerilere, İstanbul çelebilerine(şurbîyân'a) ve efendilerine(kavlîyân'a) dayanan kişiler ve aileler bile (meselâ, soyadlarını yeniçeri "orta"larının veya "bölük"lerinin numaralarından almış olmaları gereken "25 oğulları" veya "56 oğulları" gibi...) 1826 soykırımını sorgulamaya yanaşmamakta ve hatta toplumsal statülerine hâlel gelir endişesiyle kökenlerini gizlemektedirler. Ki bu arada, benim mensûbu olmaktan gurur duyduğum ve son(yoz) Osmanlı'ya karşı direnişleriyle övündüğüm Bekdâşi sülâlesinin bile –bende bulunan belge, bilgi ve bütün açıklamalarıma rağmen- sesi, soluğu çıkmamaktadır...Bu böyle giderse, 2. Mahmut'un plânı, -sonradan zenginleşmiş dindar kölelerinin de katkısıyla- bir daha ve güçlü bir şekilde uygulamaya konularak, şu kadarcık kalmış ülkemiz de darma-duman edilecektir. Ki nitekim, yeni zengin dindarlarımızın Osmanlı'ya ve Batılı'lara hayranlığı âyan-beyan'dır ...

Onun için, Türklük rûhu dirilecek ve Türklüğün adam olmak demek olduğu anlaşılacaksa, her şeyden önce tarihin en büyük sosyal soykırımlarından biri olan "1826" olayı araştırılıp bütün ayrıntılarıyla açıklanmalı, ve 2. Mahmut'un –emirle- forme ettiği meş'um kalıpların adamı olmayan kişilikler ve sülâleler ortaya çıkarılmalıdır... Ve bu şekilde, kara çarşafly irticanın açık düşürülüp ortadan kaldırılmasına paralel olarak da, 2. Mahmut'un –hiç ziyâretçisi bulunmayan ve Atatürk'ün bizzat kanun çıkartarak "Yeniçeriler" olarak tesmiye ettiği cadde üzerindeki- türbe şeklindeki mezarı kara bir çarşafyla örtülerek 180 yıldır kalplere sinmiş bulunan "uğursuzluk" ve "güvensizlik" hissi, böyle bir sembolik vurguyla izale edilmelidir ...

Aksi taktirde, Atatürk'ü –tarihimizi anlayıp kendimize gelebilmemiz için- bize zaman ve zemin kazandırmış bir "gâzi eren" olarak değil de, Sovyet İhtilâli'nin gölgesinden yararlanarak kişilik kazanıp Batılı pozitivistlerle anlaşmaya çalışan, pragmatik pozitivist(yâni kapitalist) bir politikacı gibi anlamaya devam edersek, âkıbetimizin Ruslar'dan çok daha beter olacağı âşikârdır...Atatürk'ün yaptıklarını ve söylediklerini ezberlemek mârifet değildir. Hatta böyle bir Atatürkçülük anlayışı, O'na ihânet anlamına bile gelebilir. O'na lâıyk bir ardıl olabilmek, O'nun tarihî rolünü, gelinen bilgi ve bilinç aşamasında yeniden izah edebilmekle mümkündür ...

Bütün bu anlattıklarımızı anlamak demek, -son tahlilde- gençler için kurulacak Panteist Zon Kulübü'nün ve "inisiye insan seçilimi"nin gereğini anlamak ve yerine getirmeye davranmak demektir. Yoksa, hemfikir olanların bir "kulüp mensûbiyeti" hissine kapılarak rahatlama ve daha çok taraftar toplama çabası içine girmeleri demek değildir. Çünkü bir davranış disipliniyle veya gençliğin "davranışsal etkileşim kaosu"ndan neşet eden disiplinlerle beslenmeyen her fikrî hayat, mutlaka dogmatizm'i, skolastisizm'i ve/veya despotizm'i doğuracaktır. Ve de insanlığın "mikrokozmos"unu anlamlandırıp yönetemeyen fikir adamları, "yaratıcı" değil, "didişici", "mugâlâtacı" ve/veya "buyurucu" olacaklardır. (Büyük bir heyecanla, bizimle işbirliğine soyunacağını beyan edip, sonra da sessizliğe gömülen Prof. Dr. Toktamış Ateş'in kulakları çınlasın!)

Ali Ergin Güran- 03/09/07